

Weryfikacja wyników prac geodezyjnych, cz. III

Zawsze z powołaniem na konkretny przepis

Przyjęte w art. 12b ust. 1 *Pgik* rozwiązanie wprowadza istną rewolucję w weryfikacji wyników prac geodezyjnych. Możliwość postawienia zarzutu wadliwego wykonania pracy wymaga aktualnie każdorazowo powołania się na konkretną podstawę normatywną – przepis obowiązującego aktu prawnego.

Grzegorz Ninard

Zasady weryfikacji wyników prac geodezyjnych (w niniejszym artykule rozumie się przez to również prace kartograficzne) diametralnie zmieniły się 12 lipca 2014 r. w związku z wejściem w życie ustawy z 5 czerwca 2014 r. *o zmianie ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne oraz ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (DzU 897). Po pierwsze, regulacja ta po raz pierwszy otrzymała status regulacji ustawowej. To nie zapisy rozporządzeń, ale samo *Prawo geodezyjne i kartograficzne* (dalej *Pgik*) określa zasady tej weryfikacji. Po drugie, wprowadzono dodatkowo tryb administracyjny i warunkowy obowiązek wydania decyzji administracyjnej. Po trzecie, zupełnie zmieniono przedmiot badania (o czym była mowa w I części artykułu opublikowanej w GEODECIE 12/2016) oraz kryteria oceny. Podobnie zatem jak i przy instytucji zgłoszenia prac geodezyjnych zrealizowano w ten sposób postulat konstytucyjności tej regulacji prawnej, tj. zamieszczania regulacji prawnej dotyczącej praw i obowiązków podmiotów prawa w przepisach rangi ustawowej. A także rozbudowano elementy proceduralne w celu podniesienia jakości ochrony prawnej wykonawców prac geodezyjnych w stosunku do organów Służby Geodezyjnej i Kartograficznej [1].

• Weryfikacja wyników w ujęciu systemowym

Na wstępie jednak trzeba odwołać się do systemowego ujęcia instytucji weryfikacji wyników prac geodezyjnych. Stanowi ona jedną z kilku instytucji powiązanych z instytucją zasobu. Zgodnie z art. 2 pkt 10 *Pgik* przez państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny (dalej PZGiK) rozumie się zbiory danych prowadzone na podstawie ustawy przez organy Służby Geodezyjnej i Kartograficznej (dalej SGiK), utworzone na podstawie tych zbiorów danych opracowania kartograficzne, rejestry, wykazy i zestawienia, dokumentację zawierającą wyniki prac geodezyjnych lub prac kartograficznych lub dokumenty utworzone w wyniku tych prac, a także zobrazowania lotnicze i satelitarne. PZGiK służy gospodarce narodowej, obronności państwa, ochronie bezpieczeństwa i porządku publicznego, nauce, kulturze, ochronie przyrody i potrzebom obywateli. PZGiK składający się z centralnego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, wojewódzkich zasobów geodezyjnych i kartograficznych oraz powiatowych zasobów geodezyjnych i kartograficznych stanowi własność Skarbu Państwa i jest gromadzony w ośrodkach dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej (art. 40 ust. 1 i 2 *Pgik*). Do zadań Służby Geodezyjnej i Kartograficznej należy w szczególności prowadzenie PZGiK, w tym jego tworzenie, ewidencjonowanie i utrzymywanie

oraz aktualizacja i udostępnianie danych (art. 7 ust. 1 pkt 3).

Prowadzenie zasobu jest zadaniem z zakresu administracji publicznej. W ramach tego zadania organy SGiK mają obowiązek utrzymania prawidłowego stanu zasobu. Pod pojęciem tym należy rozumieć m.in. wewnętrzną niesprzeczność i spójność zgromadzonych w zasobie danych i materiałów. Częścią zasobu jest ewidencja gruntów i budynków (art. 4 ust. 1a pkt 2 w zw. z art. 2 pkt 8 i 10 *Pgik*). Dane w niej zawarte stanowią podstawę planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nie-

Tekstem nt. zakresu i kryterium weryfikacji wyników prac geodezyjnych przekraczamy półmetek serii artykułów przybliżających zmiany w zakresie weryfikacji wyników prac geodezyjnych wprowadzone nowelizacją ustawy *Prawo geodezyjne i kartograficzne* obowiązującą od 12 lipca 2014 r. Procedura weryfikacji została w nowych przepisach znacząco rozbudowana. Zdaniem prawnika Grzegorza Ninarda nie było to dobrym pomysłem, bo wydłużyło tę procedurę, a organy SGiK obciążyło dodatkowymi obowiązkami. Zanim ukształtuje się jednolita linia orzecznicza, czeka nas wiele sporów między administracją geodezyjną a wykonawstwem. Mamy nadzieję, że artykuły publikowane w GEODECIE przynajmniej część z rodzących się wątpliwości zawczasu wyjaśnią.

Redakcja

Instytucja weryfikacji wyników prac geodezyjnych zapewnia następczą kontrolę wykonanych prac geodezyjnych. Stanowi ona swoistego rodzaju filtr przeciwdziałający przekazaniu do zasobu danych lub materiałów niespełniających standardów narzuconych przepisami prawa.

ruchomości w księgach wieczystych, statystyki publicznej, gospodarki nieruchomościami oraz ewidencji gospodarstw rolnych (art. 21 ust. 1 *Pgik*). Do zadań starosty związanych z prowadzeniem ewidencji należy m.in.:

1) utrzymanie operatu ewidencyjnego w stanie aktualności, tj. zgodności z dostępnymi dla organu dokumentami i materiałami źródłowymi;

2) ochrona danych ewidencyjnych przed ich utratą, zniszczeniem, **niepożądaną modyfikacją**, nieuprawnionym do nich dostępem i ujawnieniem;

3) okresowa weryfikacja danych ewidencyjnych.

Zadania te wynikają z § 44 pkt 2, 5 i 6 rozporządzenia ministra rozwoju regionalnego i budownictwa z 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (DzU z 2016 r. poz. 1034), dalej rozporządzenie ws. EGİB.

Weryfikacja danych i materiałów w trybie art. 12b *Pgik* ma m.in. na celu przeciwdziałanie wprowadzeniu do bazy danych ewidencji informacji sprzecznych z już istniejącymi, jeżeli dane i materiały zostały wytworzone w sposób nieprawidłowy (a zatem istnieje wysokie prawdopodobieństwo wadliwości samych danych i materiałów), czyli przede wszystkim niezgodnie ze standardami wykonywania prac geodezyjnych i kartograficznych określonymi w rozporządzeniu ministra spraw wewnętrznych i administracji z 9 listopada 2011 r. w sprawie standardów technicznych wykonywania geodezyjnych pomiarów sytuacyjnych i wysokościowych oraz opracowywania i przekazywania wyników tych pomiarów do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego (DzU nr 263, poz. 1572).

Z drugiej strony, co do zasady, wyniki nowych prac geodezyjnych mają na celu wprowadzenie do EGİB nowych danych i materiałów pozwalających na utrzymanie ewidencji w stanie aktualności. Na organie prowadzącym ewidencję spoczywa zatem trudny obowiązek oceny, czy przekazane wyniki prac geodezyjnych lub kartograficznych są po-

prawne i czy nadają się do wprowadzenia do ewidencji. Wynik takiej analizy ma kolosalne znaczenie dla wszystkich przyszłych użytkowników ewidencji. Pamiętać bowiem należy, że przyjętym do zasobu danym i materiałom wydawanym następnie z zasobu przypisuje się walor dokumentu urzędowego (por. wyrok NSA z 10 lipca 2013 r. [I OSK 275/12, www.orzeczenia.nsa.gov.pl]).

Procedura weryfikacji wyników prac geodezyjnych nie służy wyłącznie badaniu jakości wykonanych prac, ale jest jednym z elementów służących utrzymaniu prawidłowego stanu zasobu. Podobnie zatem jak instytucja zgłoszenia prac geodezyjnych, tak i instytucja weryfikacji wyników prac geodezyjnych stanowi nie tylko logiczne uzupełnienie (albo i następstwo) konstrukcji zasobu, ale przede wszystkim element konieczny do jego prawidłowego funkcjonowania. Obydwie te instytucje tworzą swoistą kłamrę dla instytucji zasobu. „Instytucja zgłoszenia prac sensu largo oznacza ponadto obowiązek poddania ocenie organu służby geodezyjnej i kartograficznej materiałów źródłowych postulowanych przez wykonawcę jako podstawa dla wykonania planowanych prac geodezyjnych. Ma ona charakter prewencyjny w tym znaczeniu, że już na etapie planowania prac geodezyjnych właściwy organ administracji publicznej ma możliwość kontroli tych prac poprzez ocenę potrzeby zgromadzenia określonego rodzaju i treści materiałów źródłowych niezbędnych do ich wykonania. Eliminuje także potencjalne zagrożenia wynikające z wykonywania prac geodezyjnych opartych na funkcjonujących w zasobie danych niespełniających aktualnych standardów” [2].

Instytucja weryfikacji wyników prac geodezyjnych zapewnia z kolei następczą kontrolę wykonanych prac. Stanowi ona swoistego rodzaju filtr przeciwdziałający przekazaniu do zasobu danych lub materiałów niespełniających standardów narzuconych przepisami prawa.

Nie bez znaczenia jest również to, że wyniki prac geodezyjnych i kartogra-

ficznych stanowią podstawowe źródło pozyskiwania danych do zasobu. Tym samym funkcjonowanie zasobu w zakresie realizacji przypisanych mu ustawowo funkcji uzależnione jest od stałego dopływu aktualnych danych generowanych poprzez prace geodezyjne. Stąd też konieczność istnienia instytucji gwarantującej należytą prawidłowość materiałów przekazywanych do zasobu.

Jak zauważył Dariusz Felcenloben [3], „Istniejące przepisy warunkujące możliwość włączenia dokumentacji do państwowego zasobu od pozytywnego wyniku jej kontroli dokonanej przez starostę (...) powodują, iż funkcja informacyjna rejestrów przedmiotowych prowadzonych w jego ramach została tym sposobem ograniczona na rzecz funkcji kontrolnej i gwarancyjnej”.

• Zakres weryfikacji

Zakres weryfikowanych danych i innych materiałów określony został poprzez bezpośrednie powiązanie tego obowiązku z okolicznością przekazania danych i materiałów przez wykonawcę. Weryfikacji podlegać ma bowiem to, co zostało przekazane. Zgodnie z art. 12b ust. 1 *Pgik* weryfikacji podlegają przekazane zbiory danych lub inne materiały stanowiące wyniki prac geodezyjnych. Z treści art. 12b ust. 1 *Pgik in principio* można by wywieść tezę, że jeżeli wykonawca pracy geodezyjnej przekaze do organu SGİK dane i materiały w zakresie wykraczającym poza obowiązek sformułowany w art. 12a *Pgik*, to dane i materiały wykraczające poza zakres tego obowiązku także powinny podlegać weryfikacji. Ustawodawca nie powiązał bowiem *expressis verbis* zakresu obowiązku weryfikacji z zakresem obowiązku przekazania danych lub materiałów.

Konkluzja taka będzie jednak błędna, o czym przesądza dalsza treść art. 12b *Pgik*. Jeśli bowiem skutkiem negatywnego wyniku weryfikacji ma być odmowa przyjęcia danych i innych materiałów, to musielibyśmy przyjąć, że negatywna weryfikacja danych lub materiałów, które nie podlegają obowiązkowi przekazania, skutkować powinna odmową przyjęcia. A wcześniej ewentualnym obowiązkiem naprawienia stwierdzonych uchybień. Dlatego też art. 12b ust. 1 musi być czytany łącznie z art. 12a *Pgik* określającym zakres obowiązku przekazania danych lub innych materiałów z prac geodezyjnych. Można zatem stwierdzić, że obowiązkiem weryfikacji objęte zostaną oczywiście te dane lub materiały, które zostały przekazane (nieprzekazanych obowiązkiem weryfikacji objąć nie można) w zakresie, w jakim mieszczą się

w obowiązku przekazania określonym w art. 12a *Pgik*.

Powyższa zasada zdefiniowana w art. 12b ust. 1 *Pgik* doznaje ograniczenia sformułowanego w ust. 2 tego artykułu. Zgodnie bowiem z art. 12b ust. 2 *Pgik* weryfikacji nie podlegają zbiory danych lub inne materiały stanowiące wynik prac geodezyjnych lub prac kartograficznych wykonanych w związku z realizacją zamówienia publicznego przez Głównego Geodetę Kraju lub organy administracji geodezyjnej i kartograficznej, a także przez inne podmioty działające z upoważnienia tych organów.

Istotą powyższego wyjątku jest uznanie, że prace zlecone bezpośrednio lub pośrednio przez organy SGiK nie muszą przechodzić procedury weryfikacji, gdyż „wytwórcą” tych danych lub materiałów są właśnie te organy, na zlecenie których wykonywano określone prace geodezyjne. Konstrukcja ta podkreśla jedną z istotnych cech instytucji weryfikacji wyników prac geodezyjnych: procedura określona w tej instytucji służy m.in. do zagwarantowania wykonawcy prac geodezyjnych określonych instrumentów ochrony swoich praw przed samowolą administracji publicznej. Nie musi natomiast być użyta, gdy zleciodawcą prac geodezyjnych jest podmiot (organ SGiK), który będzie wyniki tych prac wprowadzał do zasobu.

W tym miejscu konieczne wydaje się dokonanie jednego zastrzeżenia. Pojęcie „weryfikacji zbiorów danych lub innych materiałów stanowiących wyniki prac geodezyjnych” w rozumieniu art. 12b *Pgik* jest pojęciem prawnym. I nie może być rozumiane wyłącznie poprzez kontekst języka potocznego. Weryfikacja w rozumieniu art. 12b *Pgik* oznacza bowiem procedurę opisaną w tej ustawie, weryfikacja w rozumieniu potocznym oznacza natomiast sprawdzenie czegoś lub kogoś. Organy SGiK, które zleciły prace geodezyjne, nie mogą przyjąć tych prac bezkrytycznie i z automatu wprowadzić ich wyników do zasobu. Takie prace też podlegają weryfikacji, ale nie w trybie art. 12b *Pgik*. Ich weryfikacja odbywa się za pomocą zwykłych czynności materialno-technicznych stanowiących zarówno element prowadzenia zasobu, jak i wykonania umowy cywilnoprawnej, na mocy której zlecono wykonanie określonych prac. Sposób przeprowadzenia takiej weryfikacji zależy albo wyłącznie od organu zlecającego pracę, albo od zapisów konkretnej umowy. Innymi słowy organ zlecający pracę musi samodzielnie ocenić, czy jakość tych prac upoważnia go do uznania, że umowa została wykonana prawidłowo,

a ich wyniki będą podlegać wprowadzeniu do zasobu.

Ta konstatacja prowadzi do wniosku, iż problemy z jakością wyników prac geodezyjnych wprowadzanych do zasobu mogą się pojawić w przypadku realizacji dużych projektów prowadzonych np. na poziomie Głównego Geodety Kraju, jeżeli beneficjentami tych prac mają być organy prowadzące zasób powiatowy lub wojewódzki. Za pilnowanie jakości prac odpowiada bowiem w tym przypadku organ, który nie będzie miał realnych możliwości weryfikacji jakości odbieranych prac (ze względu na ilość materiału). Za to właściwi starostowie czy marszałkowie nie będą uprawnieni do przeprowadzenia weryfikacji, gdyż procedury weryfikacji z art. 12b się nie stosuje, a brak jest węzła prawnego pozwalającego tym organom na stawianie jakichkolwiek wymagań czy formułowania jakichkolwiek roszczeń względem wykonawcy pracy geodezyjnej. Przy prowadzeniu zatem takich projektów należy postulować, by organ zlecający pracę w umowie z wykonawcą zastrzegł prawo końcowego beneficjenta do weryfikacji wyników wykonanych prac geodezyjnych.

towy katalog ma charakter wyłącznie przykładowy. Wątpliwości może natomiast budzić odwołanie się przez ustawodawcę do pojęcia „przepisów prawa obowiązujących w geodezji i kartografii”. Jest to podobny zabieg legislacyjny jak przyjęty w art. 46a ust. 5 *Pgik* w zakresie odpowiedzialności zawodowej geodetów. I tu także powstaje pytanie, po co ustawodawca wprowadził dodatkowe kryterium różniące klasyczne kryterium legalności od kryterium legalności opartego na przepisach prawa obowiązujących w geodezji i kartografii. Kryterium legalności jako kryterium weryfikacyjne nie jest obce polskiemu systemowi prawa. Jako przykład można podać ogólny nadzór administracyjny wojewody nad jednostkami samorządu terytorialnego (zgodnie z art. 171 Konstytucji RP działalność samorządu terytorialnego podlega nadzorowi z punktu widzenia legalności).

Kryterium legalności ma jednoznacznie zdefiniowane znaczenie: „*Pojęcie legalności jest jednolicie rozumiane, zarówno w polskiej nauce prawa, jak i orzecznictwie sądowym, i oznacza sprawdzenie, czy działalność (...) ma podstawę prawną i jest zgodna z obowiąz-*

Organy SGiK, które zleciły prace geodezyjne, nie mogą przyjąć tych prac bezkrytycznie i z automatu wprowadzić ich wyników do zasobu. Takie prace też podlegają weryfikacji, ale nie w trybie art. 12b *Pgik*. Ich weryfikacja odbywa się za pomocą zwykłych czynności materialno-technicznych.

• Kryterium weryfikacji

Kryterium weryfikacji także nie zostało określone jednoznacznie. Zgodnie z art. 12b ust. 1 *Pgik* weryfikacja przekazanych zbiorów danych lub innych materiałów stanowiących wyniki prac geodezyjnych **następuje pod względem zgodności z przepisami prawa obowiązującymi w geodezji i kartografii**, w szczególności dotyczącymi:

1) wykonywania pomiarów, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. a, oraz opracowywania wyników tych pomiarów;

2) kompletności przekazywanych wyników wykonanych prac geodezyjnych lub prac kartograficznych.

Sama konstrukcja art. 12b ust. 1 *Pgik* jest jednoznaczna: kryterium legalności obejmuje wszystkie przepisy obowiązujące w geodezji i kartografii. Dwuelemen-

zującym prawem” [4]. Pojęcie „zgodności z przepisami prawa obowiązującymi w geodezji i kartografii” jasnego znaczenia nie ma. Można ten zapis rozumieć na różne sposoby:

1) są to przepisy obowiązujące wyłącznie w geodezji, tj. przepisy, które mają zastosowanie tylko przy wykonywaniu prac geodezyjnych;

2) są to przepisy, które mają zastosowanie w geodezji, niezależnie od tego, że mogą mieć także zastosowanie w innych dziedzinach życia.

W pierwszym przypadku możemy dojść do dość absurdalnego rozróżnienia przepisów na „lepsze” i „gorsze”, przy którym naruszenie niektórych z nich skutkowałoby odmową przyjęcia pracy geodezyjnej do zasobu, a naruszenie innych nie miałooby takiego skutku, mimo

Dawniej zakres weryfikacji był szerszy. Obecnie weryfikacja odbywać się może wyłącznie na płaszczyźnie kryterium legalności, i to zawężonego do przepisów obowiązujących w geodezji i kartografii. Kolosalnego znaczenia nabiera w tym momencie rozporządzenie ws. standardów.

że przy wykonywaniu pracy geodezyjnej wykonawca miałby obowiązek uwzględnić obydwie grupy przepisów.

Druga koncepcja sama w sobie wydaje się prowadzić do wniosku, że zapis o przepisach obowiązujących w geodezji jest bezprzedmiotowy. Obowiązek stosowania się do przepisów jest sam w sobie wartością konstytucyjną (zgodnie z art. 83 Konstytucji RP każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej). I dotyczy on całego porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązkiem wykonawcy pracy geodezyjnej jest wykonywanie jej w zgodzie z całością porządku prawnego. Próba wykonania tych prac na podstawie przepisów nie dotyczących geodezji jest z automatu naruszeniem przepisów dotyczących geodezji, bo nieprzewidzianych do zastosowania akurat w tej dziedzinie.

Ponieważ jednak w ramach wykładni prawa niedopuszczalne jest pozbawianie znaczenia normatywnego części lub całości przepisu, a ustawodawca za ważne uznał zaznaczenie rodzaju przepisów istotnych z punktu widzenia weryfikacji wyników prac geodezyjnych, lepszym rozwiązaniem wydaje się koncepcja pierwsza.

Przyjęte w art. 12b ust. 1 *Pgik* rozwiązanie wprowadza istną rewolucję w instytucji weryfikacji wyników prac geodezyjnych w stosunku do rozwiązania funkcjonującego przed przyjętą nowelizacją. Przypomnijmy,

że w poprzednim stanie prawnym (więcej w II części artykułu opublikowanej w *GEODECIE* 1/2017) weryfikacja wyników prac geodezyjnych odbywała się według 7 kryteriów wskazanych w rozporządzeniu z 16 lipca 2001 r. *w sprawie zgłaszania prac geodezyjnych i kartograficznych, ewidencjonowania systemów i przechowywania kopii zabezpieczających bazy danych, a także ogólnych warunków umów o udostępnianie tych baz* (DzU 78, poz. 837). Wśród nich były kryteria, które wykraczały swoim zakresem poza klasyczne rozumienie legalności:

- 1) przestrzegania zasad wykonywania prac,
- 2) osiągnięcia wymaganych dokładności,
- 3) indywidualnych ustaleń stron stosunku prawnego zlecenia wykonania prac geodezyjnych,
- 4) spójności topologicznej informacji dostarczanej przez wykonawcę z informacjami uzyskanymi z ośrodka w trakcie realizacji pracy,
- 5) sprawdzenia prawidłowości wykonania kartowania i prac kreślarskich na mapie zasadniczej – w stosunku do prac, w wyniku których nastąpi zmiana treści mapy zasadniczej.

Dawniej zakres weryfikacji był szerszy. Obecnie weryfikacja odbywać się może wyłącznie na płaszczyźnie kryterium legalności, i to zawężonego do przepisów obowiązujących w geodezji i kartografii. Zmiana ta ma kapital-

ne znaczenie: nie można bowiem już w trakcie weryfikacji domagać się od wykonawcy pracy geodezyjnej, by jej wyniki były zgodne z zasadami technicznymi obowiązującymi w geodezji, jeśli zasady te nie mają podstaw normatywnych, tj. nie zostały sformułowane w przepisach prawa. Możliwość postawienia zarzutu wadliwego wykonania pracy geodezyjnej wymaga aktualnie każdorazowo powołania się na konkretną podstawę normatywną – przepis obowiązującego aktu prawnego. Kolosalnego znaczenia nabiera w tym momencie rozporządzenie ws. standardów, bo właśnie to rozporządzenie inkorporuje (w aktualnym stanie prawnym) w siebie zasady wykonywania prac geodezyjnych.

W wyroku z 9 czerwca 2016 r. [II SA/Lu 281/16, LEX nr 2104993] Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zauważył, że analiza art. 12b ust. 1, ust. 4, ust. 6 i ust. 8 *Pgik* „prowadzi do wniosku, wedle którego organy administracji geodezyjnej i kartograficznej posiadają uprawnienia do weryfikacji przedkładanych przez geodetów opracowań geodezyjno-kartograficznych, a weryfikacja ta dokonywana jest wedle kryterium zgodności z przepisami prawa obowiązującymi w geodezji i kartografii. Ustawodawca kryterium to doprecyzowuje poprzez wskazanie przykładowych przesłanek. Oznacza to, iż katalog okoliczności, które podlegają weryfikacji, jest otwarty, jednakże okoliczności te zawsze muszą wynikać z przepisów prawa”.

Każde niedopatrzienie prawodawcy polegające na nieuregulowaniu jakiegoś aspektu prac geodezyjnych automatycznie oznacza, że ten aspekt nie będzie realnie podlegał weryfikacji, ponieważ brak będzie wzorca do takiej weryfikacji. W konsekwencji w tym zakresie wyniki prac geodezyjnych będą musiały być przyjęte do zasobu bez ich zweryfikowania.

Cdn.

Grzegorz Ninard

Radca prawny zatrudniony w Dolnośląskim Urzędzie Wojewódzkim we Wrocławiu

Nie można już w trakcie weryfikacji domagać się od wykonawcy pracy geodezyjnej, by jej wyniki były zgodne z zasadami technicznymi obowiązującymi w geodezji, jeśli zasady te nie mają podstaw normatywnych, tj. nie zostały sformułowane w przepisach prawa.

Literatura

- [1] G. Ninard: „10 dni na wszystko. Zgłoszenie prac geodezyjnych i kartograficznych, cz. 1”, *GEODETA* 4/2015, s. 40-43;
- [2] G. Ninard: „Jeśli brak zgody co do materiałów i opłat. Zgłoszenie prac geodezyjnych i kartograficznych, cz. 2”, *GEODETA* 5/2015, s. 42;
- [3] D. Felcenloben: „Odpowiedzialność odszkodowawcza starosty za szkody powstałe w wyniku wydania wadliwej dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej”, *ST* 3/2011, s. 80;
- [4] B. Banaszak: „Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz”, C.H. Beck 2012, s. 861.